

na komisaře úpadku o odpomoc nebo uplatňovati svůj nárok proti správci podstaty žalobou (odst. 3.). Podle motivů k úpadkovému řádu jest mlčky v odstavci 1. a 3. Šu 124 konk. ř. přiznáno též věřiteli úpadkové podstaty právo, nastupovati na správce podstaty exekucí. Z tohoto ustanovení Šu 124 konk. ř. neplyne především nikterak, že by věřitel úpadkové podstaty měl, veda pro svou zjištěnou a splatnou pohledávku na úpadkovou podstatu exekuci, prokázati, že se již domáhal odpomoci proti prodlévajícímu správci podstaty u komisaře úpadku, neboť podle ustanovení Šu 124 konk. ř. je ponecháno věřiteli úpadkové podstaty na vůli, b u d' žádati odpomoc u komisaře úpadku, n e b o vésti exekuci. Také není na něm, aby, odpírá-li správce podstaty splnění nároku nebo prodlévá-li se splněním, prokázal, že úpadková podstata má dostatečné prostředky ku krytí všech dluhů podstaty. Má-li věřitel úpadkové podstaty pravoplatný rozsudek znějící na určitou lhůtu a pod následky exekuce, jest naopak na správci podstaty vzhledem k ustanovení Šu 47 (2) konk. ř., dle něhož v případě nepostačitelnosti úpadkové podstaty ku krytí dluhů podstaty mají věřitelé podstaty obdržeti jen poměrné uspokojení, zjistí-li, že jmění úpadkové podstaty ku krytí všech dluhů podstaty nestačí, by okolnost tuto, po případě žalobou podle Šu 35 ex. ř., proti povolené exekuci uplatňoval. Pokud tedy rekursní soud z uvedených důvodů návrh na povolení exekuce zamítl, nestalo se tak po právu. Exekuční návrh a exekuční titul, o který se návrh opírá, mají všechny náležitosti, za kterých navrhovanou exekuci bylo lze povolit, soudu nenáleželo, zjišťovati, zdali úpadková podstata má prostředky k uspokojení všech dluhů podstaty a proto první soud právem navrhovanou exekuci povolil.

Čís. 3757.

Vymáhající věřitel, jemuž byla k vybrání přikázána pohledávka již vykonatelná, může přímo na poddlužníka nastoupiti exekuci.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1924, R II 135/24.)

K vydobytí peněžitě pohledávky byla vymáhajícímu věřiteli povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku dlužníka proti třetí osobě (Jiřímu S-ovi) na vydání movitých věcí. Ježto Jiří S. se zdráhal věci vydati, navrhl vymáhající věřitel, by Jiřímu S-ovi byly věci odňaty a odevzdány výkonnému orgánu. Soud první stolice návrh zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci povolil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor rekurentův, že vymáhající věřitel, jenž zabavil a si k vybrání přikázati dal pro svou vykonatelnou pohledávku nárok povinného vůči třetí osobě na vydání movitých věcí, musí v případě, že poddlužník vydání věci odpírá (§ 327 ex. ř.), poddlužníka na vydání věci nejprve žalovati, že však nemůže, i když povinný má již proti poddlužníku na vy-

dání věci exekuční titul, ihned proti poddlužníku vésti na základě tohoto exekučního titulu exekuci na vydání věci dle Šu 346 ex. ř., není správným. Oprávnění, která přísluší vymáhajícímu věřiteli, jemuž byl nárok povinného na vydání věci přikázán k vybrání (§ 325 odstavec druhý ex. ř.), stanoví § 308 ex. ř. Podle tohoto Šu jest vymáhající věřitel oprávněn, domáhati se v zastoupení povinného na poddlužníku splnění nároku, jemu k vybrání přikázaného a k tomu cíli má nepochybně právo nejen úkony, v tomto Šu uvedené, předsevzítí, nýbrž i exekuci vésti. Ne třeba poddlužníka teprve na plnění žalovati, má-li povinný proti němu již exekuční titul. Proto v případě, o který jde, kde exekuční titul na vydání věci proti poddlužníku již zde jest, právem vymáhající věřitel nastoupil ihned exekuci podle Šu 346 ex. ř., pokud se týče právem byla mu rekursním soudem exekuce ta povolena.

Čís. 3758.

Remunerace (premie) jest platem ve smyslu Šu 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1924, R II 141/24.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by byla povolena exekuce zabavením pohledávky dlužníka proti firmě A. na remuneraci, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nemůže býti pochybnosti o tom, že remunerace, o jejíž zabavení vymáhající věřitelce jde, není ničím jiným, než mzdou, platem za konané práce. Na tom nemůže nic změniti ani ta okolnost, že není platem pravidelným, nýbrž mimořádným, rozhodným jest jen to, že se ho povinné straně dostává za služby (za práce) v cukrovaru zaměstnavatelky, ať jde o nadprůměrnou výkonnost nebo delší dobu zaměstnání. Nesejde na pojmenování odměny, nýbrž padá jedině na váhu, že jest odměnou za činnost výlučně nebo v první řadě v poměru pracovním nebo služebním zaměstnavateli věnovanou, což v podstatě ani stěžovatelka v dovolacím rekursu nepopírá. Jelikož dle Šu 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., ze služebních platů osob, zaměstnaných ve službách veřejných i soukromých jakéhokoliv druhu (platy služební, mzdy týdenní, denní atd.) může býti exekuci zabavena nebo zajištěna toliko jedna třetina a to tak, že musí dlužníku zůstatí roční příjem 6000 Kč volný, právem rekursní soud návrh vymáhající věřitelky zamítl. Ustanovení toto má na mysli služební platy v úb e c, jak zejména plyne z příkladmo uvedených platů v Šu 1, k nimž vzhledem na hořejší úvahu i remuneraci v tomto případě nezbytně nutno počítati a na niž však nikoliv samostatně, nýbrž jako na součástku služebního platu nebo mzdy možno vésti exekuci.